

ЖИТНО ЗЕРНО

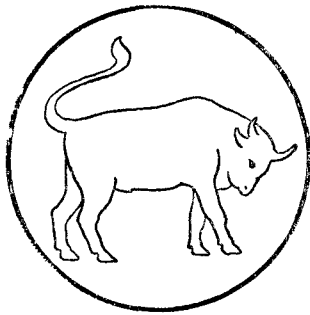
ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

4

ГОДИНА ВТОРА 1925

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. II

АПРИЛЪ 1925 Г.

КН. 4

Нашиятъ мирогледъ. *)

(Скица)

Ние вѣрваме въ разумността на битието отъ начало до край. За насъ вселената е единъ огроменъ живъ организъмъ, въ който нашата малка слънчева система и още по-малката земя, която за сега обитаваме — изпълняватъ своята опрѣдѣлена функция.

За насъ слънцата и планетитѣ сж живи и разумни същества, свързани взаимно и еволюиращи подобно на хората.

Тая най-обща прѣдстава за вселената ние никога не изпущаме изъ прѣдвидъ при нашитѣ сжждения върху нея.

Животътъ на вселенната протича по единъ прѣдначертанъ планъ отъ една висша творческа воля, на която всички същества отъ най-нисшитѣ, до най-висшитѣ сж подчинени доброволно или по необходимостъ.

Въпроситѣ за началото, строежа, смисъла и края на вселенната, никога нѣма да се разрѣшатъ по пжтя на отдѣлнитѣ факти и тѣхнитѣ обобщения съ помощта на ума, както правятъ специалнитѣ науки и днешната философия. Защото умътъ (интеле-

*) Заинтересувани или прѣдубѣдени хора понѣкога отправятъ къмъ насъ обвинение, че изкуствено поддържаеме нѣкаква тайнственостъ около нашитѣ разбирания. Подобни възражения ние намираме за несериозни и по принципъ не имъ отговаряеме. Тукъ прямо и кратко излагаеме нѣкои характерни черти отъ нашия мирогледъ.

кта) по силата на своето естество, оперира само въ извѣстни граници на възможното за човѣка знание вобще.

И интересътъ къмъ нашия мирогледъ днесъ се дължи не толкова на външнитѣ и очебийни факти, отъ колкото на вжтрѣшната необходимостъ, съ която се налага на искрено мислящия.

Разбира се, външнитѣ факти и обективно оцѣнения вжтрѣшенъ спитъ не се взаимно изключватъ (по силата на единството което лежи въ основата на всичко съществуващо) — но всѣки случай, интереса къмъ нашия мирогледъ за сега се диктува прѣдимно отъ вжтрѣшни мотиви.

Това се очертава и въ живота.

Виждаме отъ една страна правдивостта на окултния мирогледъ да се потвърждава отъ новитѣ окултни общества, които възникватъ непосредствено отъ самия животъ. И отъ друга страна факта, че материалистичната наука, която до недавна се считаше за неуязвима, захваща полека лека да се корегира. До като по-рано се мислеше, че е несериозно за единъ ученъ да се занимава съ въпроситѣ, които окултизмътъ повдига, днесъ мнозина сж се заловили да ги проучаватъ — едни за да ги оборватъ, други за да обяснятъ чисто научно посочванитѣ факти и т. н. А има и случаи, когато хора прѣдубѣдни, проучавайки окултизма за да го обораатъ, сами сж ставали окултисти.

И днешната наука, ако иска да бжде достатъчно обективна трѣбва не безогледно да отрича окултнитѣ истини, а внимателно да ги проучи.

Върху въпроситѣ: има ли Богъ, душа, невидимъ свѣтъ, карма, прѣраждане и т. н. ние за сега по възможностъ по малко теоретизираме. Това сж въпроси, които въ окултната наука иматъ категорично утвърдително разрѣшение. Ние не ги възприемаме като догми, а като извѣстни истини въ правотата, на които се увѣряваме постепенно, чрѣзъ нашитѣ наблюдения и проучавания въ живота.

За мнозина тия истини може да сж абсурдни, а за нѣкои да иматъ нужда отъ дълги и широки доказателства.

Ние изобщо по-малко се занимаваме съ онѣзи хора, на които по-дълго трѣбва да се доказва.

Не отричаме, че днесъ науката разполага съ много факти, които могатъ да се изгълкуватъ материалистически. Ние смѣтаме, че материализмътъ е една необходима стадия въ историческото развитие на човѣчеството, която трѣбва да се изживѣе и за това не считаме за наша съществена задача да се боримъ съ него. И задъ най-убѣдения и най-грубия материалистъ, ние виждаме една душа, която несъзнателно изучава урока на една отъ стадиитѣ на своето дълго развитие.

Окултнитѣ истини и закони сж вѣчни. По силата на тѣхъ човѣчеството изживѣва днешната епоха. Съмненията и незнанието на тоя или она ни най малко не ги засѣгатъ.

Ние и други пжтъ сме говорили за признацитѣ на новия окултенъ мирогледъ. Тѣ сж много. Тукъ можемъ да прибавимъ и възгледитѣ на станалия твърдѣ извѣстенъ въ послѣдно врѣме

нѣмски мислителъ Шпенглеръ. Въ тия възгледи може да има крайности и неточности въ подробностѣ, но отъ окултна гледна точка, въ много свои основни положения тѣ сж прави. Схващането, че всѣка култура има свои строго опрѣдѣлени характерни черти и задачи, че днешната европейска култура е прѣминала вече своята кулминационна точка и най-сѣтне, че на славянството е опрѣдѣлено да изиграе важна роля въ зараждащата се нова култура — това сж нѣща познати на ония, които по-дълбоко сж се занимавали съ окултната наука...

Днесъ хората иматъ много цѣнности — научни, философски, морални, религиозни — но прѣдъ голѣмитѣ нужди на новото врѣме тия цѣнности оставатъ като че ли дребни и разпиляни. Хората изгубиха вжтрѣшната връзка помежду си и общата връзка съ великото творческо начало. Тѣ чувствуватъ вече това и захващатъ да се питатъ — кой и какъ може да възстанови тия връзки? . .

...И ние вѣрваме, по много признаци вжтрѣшни и външни, че е приближило отново „Царството Божие“ на земята. Но не така, както то се рисува въ наивното въображение на ограничения религиозенъ човѣкъ — царство на безличие, простота и еднообразие. Не.

Ние вѣрваме, че и при днешнитѣ условия човѣкъ може да живѣе единъ свободенъ и разуменъ духовенъ животъ. — Окултната наука разкрива творчески възможности въ всички области на човѣшкото знание и дѣйность. И човѣчеството по необходимостъ се движи вече въ посока къмъ тѣхъ.

Ние мислимъ, че и за напрѣдъ човѣкъ ще може да бжде и специалистъ въ коя да е областъ, безъ да прѣстане да бжде духовенъ и да не намира смисълъ въ безкористната дѣйность.

Ние нѣмаме писана програма и прѣдначертанъ отъ самитѣ насъ подробенъ планъ за бждещата дѣйность.

Ние уважаваме идеалиститѣ, но не вѣрваме много въ умопостроенитѣ планове и идеали. Послѣднитѣ винаги носятъ разочарование.

Ние вѣрваме, че въ свѣта сжществува единъ прѣдначерп-планъ и че дълбоко въ битието има хармония.

Външна организация нѣмаме и не се стремимъ да я създадемъ. За насъ свѣта е организиранъ и всѣки трѣбва да намѣри своето мѣсто и прѣдназначение. Ако всѣки възстанови вжтрѣ въ себе си първоначалната хармония, той по необходимостъ ще намѣри и своя най-естественъ пжть и вѣнъ въ живота.

Днесъ има много идейни и духовни движения за обнова на човѣчеството. Ние уважаваме всички, които работятъ безкористно, — Отличаваме се отъ близкитѣ до насъ идейни движения по това, че освѣнъ съ разпространението на идеитѣ за миръ и братство между хората, ние сме и ученици на една школа въ която безъ външно принуждение и ограничение изучавамъ законитѣ на природата и живота.

Природата е неизчерпаемъ източникъ на енергия и знание.

И ние безъ да отричаме придобивкитѣ на културата се стремимъ да се приближимъ разумно къмъ (природата).

Съ понятието „окултизмъ“ и „окултистъ“ често се експлоатира. Но на това се подаватъ само хора съ повърхностно любопитство. Ние се боримъ съ прѣдразсждацитѣ и фанатизма и вѣрваме, че рано или късно, нищо скрито покрито нѣма да остане.

И користъта и безкористието въ всички тѣхни най-тънки проявления получаватъ своето възмездие по силата на закона на правдата на която всички сме подчинени — и въ която дълбоко вѣрваме.

Нашитѣ свъщания се посрѣщатъ отъ нѣкои съ недоволство и противодѣйствиe. — Ние никого не викаме на сила. Мислимъ само, че сме намѣрили единъ разуменъ изходенъ пѣтъ по който вѣрвимъ. И хората, които като насъ сж подчинени на сжщитѣ закони и страдатъ, сж свободни да го опитатъ.

Вел. Вл.

Индивидуалность и личность

Изъ „Книга на бесѣдитѣ“ отъ Бо-Йинъ-Ра

Говорѣше се за онова множество форми, подъ които човѣкъ си мисли, че постига своята „Азъ“.

Най-сетнѣ помолиха и Учителя да ги настави.

И той се изказа така;

Онова, що е нужно за она, който търси вѣчния животъ, — било тукъ на земи, било отвждъ — не е отричане отъ своята индивидуалность, а вжтрѣшното отказване, непризнаването на личносттата, която маскира човѣка, външния свѣтъ и неговото собствено невѣдение.

Освободенъ отъ желанія като „личность“, той все пакъ може да кърми желанія, които цѣлятъ по далечъ — високо надъ сегашното му състояние, — нагорѣ къмъ по-чисти висини, макаръ че желаніята ставатъ дѣятелни само тогава, когато движатъ волевата сила въ своя посока.

Само такива желанія се коренятъ въ истински индивидуалното.

А желаніята на личносттата сж отъ такова естество, че тѣ винаги очакватъ да постигнатъ като нѣщо трайно онова, което е прѣходно и взематъ за истина оновз, което е врѣменна илюзия.

Тѣхното изпълване не води нивга по-високо, а само прѣчи на свободното извисяване. . .

Тамъ дѣто още се лелѣе личното — въ мисли и желанія — не може да се прояви вѣчното, не може да излѣзе на явѣ „индивидуалностьта“

Който иска да се запази като личность, трѣбва да иска унищожаването на всичко друго.

Той винаги ще намѣри нѣщо вънъ отъ себе си, което да му прѣпрѣчва пжтя.

И индивидуалността и тя иска само себе си, ала иска това, за да включи въ себе си всичко останало. Всичко, което съществува, индивидуалността знае, че е едно съ нея.

Тя не може да люби само себе си, безъ да обхване въ своята любовъ всичко друго.

Тя никога не мрази личното.

Защото е познала, че то е нереално...

То е станало за нея подобно „ролята“ на актьоръ. —

Тя цѣни „ролята“ дотолкова доколкото тя позволява да се изяви нейния носител, като вѣчна индивидуалност.

Индивидуалността търси само ония цѣнности, които водятъ къмъ издигане на всѣко битие, неговото изливане въ почисти, по-завършени форми.

Всичко онова, което не служи на тази цѣль, за нея, „несъществува“. —

Вѣчна индивидуалностъ и непрѣходно „Азъ“ сж вжтрѣ въ себе си едно. —

Личността е тѣсно ограничена!

А индивидуалността е безкрайна по време и пространство! —

Ни една индивидуалностъ не може да попрѣчи на друга да се развива.

Затова всѣка си има своето безкрайно царство!

Съединена съ другитѣ индивидуалности, проникваща всички и проникната отъ тѣхъ, тя изживѣва всички въ себе си. — —

Произлѣзла отъ едничко Съществуващия, тя изгражда сама себе си, като една отъ безчисленитѣ форми на вѣчно Прѣбждващиятъ.

И все пакъ тя изживѣва вжтрѣ въ себе си всички други форми и знае, че формално е тѣждествена съ тѣхъ.

Нищо извънъ нея не може да й попрѣчи, и не може да я унищожи, защото тя се покои сама на себе си.

Отдѣляне на житото отъ къклицата.

Хората знаятъ, че се раждатъ, но непомнятъ своето раждане. Тѣ знаятъ това, защото виждатъ какъ се раждатъ подобнитѣ имъ и защото като родители сами съдѣйстватъ на човѣшкитѣ души да се явятъ на свѣтъ. Но своето раждане тѣ не помнятъ: въ съзнанието имъ нѣма споменъ за оня мигъ, когато сж

вдъхнали първото дихание. И не само за този мигъ съзнанието не е опазило споменъ, а и за слѣднитѣ една, двѣ, па дори и три години. Тия първи години сж обвити въ мъгла. Едва слѣдъ тѣхъ въ паметята изпъкватъ нѣкои по-ярки, по-опредѣлни образи, случки, прѣживѣлици. Но и годинитѣ на крѣхкото дѣтинство потъватъ нѣйдѣ въ подсъзнанието на човѣка — всжщностъ той въ зрѣла възраст не помни най-сжщественото въ своя животъ като дѣте: неговия особенъ погледъ за нѣщата. А че не помни показва това, дѣто той повечето пжти не разбира думитѣ на дѣщата, тѣхнитѣ своеобразни прѣживѣвания — повечето отъ тѣхъ той смѣта за глупави и затова снисходително се усмихва надъ тѣхнитѣ „дѣтински брѣтвения“

Душата на дѣтето, каквото и той е билъ нѣкога му е станала така далечна, че не буди у него ни споменъ, ни образъ, ни вчувствуване. А не всички думи на дѣщата сж „празни брѣтвежи“. Въ тѣхъ често звучи нѣщо непонятно, бихъ казалъ нѣщо ирационално за възрастния човѣкъ, за човѣка, който е вече „изкристализиралъ. И кой отъ насъ, който е слушалъ дѣца да говорятъ не се е дивѣлъ на тѣхнитѣ странни приумици, на тѣхнитѣ странни думи за нѣща, които не сж ни виждали, ни чували.

Отдѣ имъ сж хрумнали наумъ наистина? Понѣкога — който умѣе да слуша езика на дѣтето — ще чуе въ тѣхъ да звучи нѣкакъвъ отвжденъ смисълъ. И струва се човѣку, че нѣкои нѣща дѣщата по ги знаятъ, отколкото възрастнитѣ — знаятъ ги съ сърцето си!

Въ тѣхъ като че ли по е будно туй, което единъ мждрецъ нарича разумното сърце — най-тънкото, най-отзивчиво окултно сѣтиво въ човѣка. И понеже въобще е прието да се оставятъ дѣщата по-свободни въ тѣхнитѣ прояви — нали сж невѣмъ глупави! — то никой не спѣва дѣтското сърце въ неговитѣ спонтанни изблици. Подъ закрилата на своята незрѣлостъ, дѣтето се радва на повече волностъ. И добрѣ, че е така — иначе грубата ржка на по-старитѣ ще извърши само пакости надъ тая сочна фиданка, до която трѣбва да се докосватъ по право само нѣжитѣ прѣсти на майчината обичъ.

Но дѣтето не остава все дѣте — то порасва и лека полека животътъ му навлиза въ ония форми, въ които актуалното сжществуване на човѣка се развива. Свѣта нахлува въ дѣтската душа и най-послѣ изцѣло го завладѣва. Така човѣкъ започва да чувствува, да мисли, да дѣйствува както другитѣ. Стара и позната история нали? Животътъ му трѣгва по ония атаквистични пжтища, които цѣлокупниятъ опитъ е отъпкалъ и като че ли несѣтно човѣкъ усвоява сума навици, възгледи, схващания за нѣщата — всмуква ги съ майчиното си млѣко. И повечето хора оставатъ тамъ: тѣ получаватъ своето духовно наслѣдие отъ дѣди и бащи и то имъ стига за да прѣживѣятъ. Тѣ никога не се спиратъ да изпитатъ ония цѣнности, съ които се трѣгува днесъ по пазаритѣ на живота — да видятъ все истински ли сж или има измежду тѣхъ и фалшиви.

Мнозина може би, като прочетатъ тия редове, ще кажатъ: „е, познати работи, кой ги не знае!“ Но въ тия, знайтѣ отъ всѣ-

кого нѣща, за които като че ли не си струва човѣкъ да говори, понѣкога има стари, заседнали заблуди. Най-опасни сж тия нѣща, съ които хората сж се най-сживѣли, та не имъ правятъ впечатление. Тѣ сж като нѣкои джебчии, които иматъ видъ като всички други хора и които се връгтъ въ пѣстрата тълпа отъ случки и прѣживѣвания на всѣкидневния животъ за да смѣкнатъ нѣщичко отъ тукъ отъ тамъ — — —

Тъканята на човѣшкия животъ не е тѣй-чиста и здрава: въ нея сж втѣкани сума гнили нишки, които хората наричатъ наслѣдени навици, традиция, „така се знае отъ край врѣме“, „неизбѣженъ плодъ на цивилизацията“ и т. н. и т. н.

А тукъ седи единъ отъ възлитѣ, които разумниятъ човѣкъ трѣбва да развърже въ живота. Той трѣбва съ буденъ умъ да прѣгледа цѣлото си наслѣдство — всичко онова, което се е вмѣкнало така неусѣтно въ него, да прѣцѣди прѣзъ ситото на своя личенъ опитъ всичко придобито, да отдѣли зърното отъ къклицата, да отдѣли въ всички нѣща онова първично, реално ядро, въ което пулсира божественния животъ отъ ония дебели люспи, съ които ги е обвилъ човѣшкиятъ животъ. Човѣкъ трѣбва да остане само съ онова, което има не врѣменна, човѣшка стойностъ, а реална цѣна въ живота. Може въ кесията да му останатъ само една двѣ златни монети отъ цѣлото му наслѣдие, но да бждатъ стъ чисто злато! Това нѣкои наричатъ прѣцѣнка на цѣнността — сир. онова вжтрѣшно приемане и отхвърляне, но не по пжтя на сухо умозрѣние, а по пжтя на живия опитъ. . . Това е единъ важенъ мигъ въ живота на човѣка, мига на неговото вжтрѣшно пробуждане, когато човѣкъ „самъ на себе си става въпросъ“, за да стане „самъ на себе си отвѣтъ“, както казва единъ посвѣтенъ. На мистиченъ езикъ това го наричатъ още „ставане самъ на себе си пжтъ, прѣминаване прѣзъ себе си“. Както и да се назове тая фаза въ развитието на човѣшкото съзнание, но оттукъ започва фактически окултното ученичество, встѣпването на ученика въ Пжтя. За тоя пжтъ е говорилъ Христосъ, когато нѣкога е изказалъ думитѣ: „Азъ съмъ Пжтя, Истината и Живота“.

Встѣпилъ въ Пжтя, човѣкъ рѣшава самъ да придобие своето богатство, да добие своето божественно наслѣдие въ вселената като разумна душа. Той се отказва доброволно отъ сума нѣща, по които хората така алкаятъ, но които той безъ болка напуска, защото знае, че сж не реални. Тукъ започва онова негово вжтрѣшно отдрѣпване отъ свѣта, но не и отъ живота. Отдрѣпване само отъ оня прѣходенъ свѣтъ на човѣшкитѣ вѣрвания, на ограниченѣчовѣшки схващания и разбираия за живота, за да встѣпи въ великия ритъмъ на цѣлокупния животъ, въ койотрепти сърдцето на Бога. А затова не е нужно да се оттегли въ нѣкоя пусиня, защото и въ пусиня да избѣга, човѣкъ може да помѣкне съ себе си свѣта. Това не е единъ внѣшенъ механиченъ актъ, а единъ дълбокъ процесъ, който се извършва естествено въ човѣшката душа по скрити закони. Ония, които не сж се никога издигали до състоянието на тия души — светии, про-

роци, мъдречи, велики художници — ги смѣтатъ за отстъпници отъ живота, защото тѣ смѣтатъ за животъ онова, което се твори шумно по стѣгдитѣ или въ топлитѣ кѣтища на егоистичното до-
волство. Но онѣзи, които вѣрватъ по Пѣтя не се смущаватъ, за-
щото тѣ отдавна сж се вѣрнали оттамъ, кѣдѣто другитѣ отиватъ.

Тоя разрывъ на ученика съ свѣта въ окултната и мистична литература е описанъ по различни начини — повечето въ об-
рази, иносказания, но той е единъ отъ най-важнитѣ етапи прѣзъ
които прѣминава ученика, поставенъ въ голѣмата школа на жи-
вота. Той пристѣпва къмъ разрѣшаване на една отъ най-вели-
китѣ загадки: загадката на свѣта, въ оня мистиченъ смисълъ на
думата, въ който тя се употрѣбява. Спомнете си онѣзи изрече-
ния отъ Евангелието на Иоана, кѣдѣто Христосъ употрѣбява
тази дума: „Свѣта“ . . .

Тогава думитѣ на свещеннитѣ книги не ще бждатъ за него
нѣкакви празни приказки, отредени за обикновенитѣ вѣрующи,
а свѣтли показалци въ неговиятъ пѣтъ къмъ себе си. Въ тѣхъ
е оставенъ опита на толкова човѣшки души, минали прѣди насъ.

Въ днешната безпѣтица на живота човѣкъ е изгубилъ всички
опори: той има сума вѣрвания, а нѣма вѣра, той има много бо-
гове, а нѣма Богъ. Не знае ни защо се ражда, ни защо умира,
не знае прѣбждва ли неговото съзнание слѣдъ смъртъта или
както го учатъ нѣкои пигмеи на мисълъта загива ведно съ сво-
ето тѣло. И характерното е, че днешния човѣкъ е по склоненъ
да вѣрва въ теории, произхождащи отъ незрѣли още човѣци,
недостатъчно живѣли и опитали, за да постигнатъ голѣмитѣ
истини, отколкото на ония велики духове, които сж изrekli тия
истини и сж ги въплѣтили въ живота си. Това е негли поради туй
че днесъ великитѣ учители на човѣчеството като Христа сж за-
тъмнѣли отъ земнитѣ образи на ония, които официално носятъ
неговото учение, и хората не могатъ да видятъ истинския образъ
на Исуса, възмжжелия, любящъ братъ на страждущитѣ човѣшки
души. Хората прѣвѣрнаха тази голѣма душа, която прѣлѣ себе
си въ човѣчеството въ нѣкакъвъ „богъ“ и го запратиха въ пан-
теона на боговетѣ да блаженствува нѣкѣдѣ тамъ „отдѣсно на
Отца“. Така тѣ отдалечиха отъ себе си оня, който се приближи
до тѣхъ тѣй братски, съ такава велика любовъ и себеотдаване
и го затвориха въ чуждия и далеченъ за човѣка образъ на нѣ-
какъвъ невидимъ богъ. Тѣ отдалечиха отъ себе си оня, който
се приближи до тѣхъ за да имъ стане Пѣтъ къмъ Истината и
Живота. Но този Пѣтъ сжществува. И по него минаватъ ония
рѣдки, самотни пѣтници, които сж поели друмъ къмъ Вѣчността.

Г.

Днешнитѣ стремежи.

Свѣтътъ, въ който живѣемъ и сѣществуваме има разни стремежи.

Хората на съврѣменната култура и общественъ строй се стремятъ да придобиятъ знания, пари, слава, величие, сила и др. т. Все стремежи ги въодушевяватъ и всѣки иска да бжде по възможность материално осигуренъ и господарь.

А въ сжщность всички живуци днесъ хора на земята сж „слуги“. — Разликата е само въ това — кому слугуватъ. Често нѣкои казватъ, че сж „господари и свободни отъ слугуване“.

Но това сж само думи. — Най малко, тѣ служатъ на своя стомахъ. Та казвамъ, ако човѣкъ не слугува на удоволствията, то той трѣбва да слугува на истината, защото животътъ е вискателенъ и ние трѣбва да му слугуваме както трѣбва.

Ние се уреждаме работитѣ си, а тѣ се неуредени оставатъ. Заболѣваме — търсимъ помощта на лѣкаритѣ. Но при все това смъртта ни завлича. Съграждаме великолепни системи, туряме строги закони, за да се изправятъ аномалиитѣ на кражба и лѣжа, но се пакъ виждаме толкова прѣстѣпници. — И ако животътъ по този начинъ е безсмисленъ и отъ толкова хиляди години резултатитѣ сж лоши, то всѣка мисль, която иде да вдъхне въ нашата душа, великата надежда, че има изходенъ пѣтъ отъ безисходното положение — отбѣлѣзва нова епоха въ нашия животъ.

И днесъ всички умни хора на човѣчеството насочватъ вече своята мисль къмъ друга насока, къмъ други сили — отъ кждѣто намиратъ радостъ и смисль въ живота.

Новитѣ схващания за живота, сж като сила, която дава просторъ на мисльта и разширение на душата. Създава се вече мирогледъ, убѣждение за истинността на идеята за доброто и красивото.

Всѣки уменъ човѣкъ започва да се радва и цѣни доброто, ако то е една необходимость сега, за всички разумни човѣци и хора на 20 вѣкъ, защо да не отворимъ вратитѣ си? Защо да не се изоставимъ отъ умразата и лѣжата! Като сме ратували толкова на тѣхъ какво придобихме? Нима не чувствуваме, или не виждаме тѣхнитѣ отпечатъци на нашето лице?

Дошло е вече врѣме, когато човѣкъ да погледне по трѣзво на нѣщата.

Нима човѣкъ се е родилъ да гледа само лошитѣ страни

на живота? Само да бжде робъ на невежеството, на отрицателнитѣ дѣйствия, които носятъ хилядитѣ нещастия на нашия животъ?

Ако сме надарени — като сжщества съ чувство на любовъ и мисль за красота, които съставляватъ всѣкога истинското ни богатство. Защо да не имъ дадемъ волень замахъ и свобода да се проявятъ въ живота ни и тѣ?

— Животътъ е вискателенъ и ние трѣбва да му служимъ разумно. Не е мѣрдавно мнението на този или онзи мислителъ, който разглежда едностранчиво нѣщата. Опитността и фактитѣ, които всѣки день провѣрваме ни довеждатъ до заключението, че живота е въ зависимостъ отъ велики сили, които за чуждитѣ мнения не се измѣнятъ.

И то велики закони има въ природата, които ни блѣскаатъ съ глава и крака нарѣдъ безъ да ни питатъ дали тѣхнитѣ действия сж въ съгласие съ нашитѣ мисли или не.

А днешнитѣ мислители, хората на съвременната култура и моралъ иматъ особни схващания, особни възгледи. Прѣдписватъ методи и срѣдства на които и сами тѣ не знаятъ ползата.

Обаче, ще дойде време, казва философътъ Спенсеръ, когато вжтрѣшнитѣ условия на органическия животъ да дойдатъ въ равновѣсие съ външнитѣ условия на природата; тогава живота ще стане постояненъ. Нека го кажемъ — вѣченъ. Онѣзи, които се здобиятъ съ този животъ, ще бждатъ блаженни“.

Врѣмето да се изпълни това пророчество е приближило. Ний сме почти въ началото на пролѣтъта. Благовѣстието хлопа вече прѣдъ нашитѣ врата.

Истината, която е почнала да озарява народитѣ, ще оправи и пжтя на истинското прѣобразование. Въ този пжтъ, ний ще бждемъ въ сила да избавимъ живота си отъ корабокрушение и съвършено разрушение.

Дълго врѣме сме скитали изъ пустинята, както израилския народъ; врѣме е настанало вече, когато трѣбва да се заловимъ сериозно за прѣдстоящата работа, която ни се налага като човѣци отъ общата челядъ на човѣчеството.

Новото иде като сила, която отвежда мисльта отъ всѣка суета, прѣдава качества на способнитѣ, съ които се проявява човѣкъ като разуменъ дѣецъ.

Въ този смисль вече човѣкъ разбира какво е стремежъ, служене и радостъ, която запълня всѣка празнота.

Г. Ал.

Б. БОЕВЪ.

Въ хармония съ законитѣ на живата природа.

(продължение отъ кн. 2 — 3.)

ПЛАНИНИТѢ.

„Екскурзии, екскурзии нагоре, по планината. Тѣзи екскурзии сж стимулъ, който ще развие ума и сърцето на човѣка.

Джновъ.

Видѣхме, че само животъ въ хармония съ законитѣ на живата природа е разуменъ. И всичко, което казва окултизмътъ по този въпросъ, може да се провѣри чрезъ опитъ. Напримеръ окултизмътъ говори за голѣмото значение на утринното излизане за посрѣщане на слънчевия изгрѣвъ, защото възприемчивостта на земята къмъ слънчевитѣ енергии въ разнитѣ часове на деня не е еднаква. Този, който прави така, скоро ще види резултатитѣ; ще усѣти както тѣлесна, така и душевна обнова.

Сжщото е и относно планинитѣ. И тукъ трѣбва да се изхожда отъ дълбокото познаване на законитѣ, които управляватъ живота. Въ планинитѣ сж складирани грамадни енергии. Нѣкои отъ тѣзи енергии сж електро-магнитни, а нѣкои отъ повисшъ характеръ. Скали, води, растения, въ планинитѣ — всичко влияе върху човѣка. По-дълбокитѣ енергии въ минералитѣ скалитѣ, растенията, животнитѣ и пр. могатъ да се констатиратъ чрезъ опититѣ на Райхенбаха*) и чрезъ други начини. Камъкътъ, водата, и пр., които виждаме, не сж само тая материя, която виждаме предъ насъ, но тѣ сж свързани съ други по-висши сили, каквито има и въ човѣшкото тѣло. Трѣбва да се знае какви връзки иматъ енергиитѣ на планинитѣ съ енергиитѣ на човѣшкото тѣло. Но тѣзи електрически, магнитни и по-висши енергии въ планинитѣ не сж разпредѣлени равномерно по цѣлата планина: ето защо трѣбва да се изучатъ въ това отношение разнитѣ планински области и тѣхното влияние. После точно трѣбва да се знае въ какво състояние сж тѣзи енергии въ здравия и боленъ човѣшки организъмъ.

Днешната официална наука твърди, че планинския въздухъ причинява по-оживена обмѣна на веществата въ тѣлото поради разредеността си; послѣ казва, че планинскиятъ въздухъ е полезенъ поради чистотата си и пр. Но това е само външната страна на въпроса. Този въпросъ има и по-долбока страна, която окултизмътъ изучава.

*) Вижъ спис. „Всемирна Лѣтопись“, год. II, кн. 5.

Така човѣкъ може да използва разумно енергиитѣ, натрупани въ планинитѣ.

Планинитѣ прѣдставляватъ и въ друго отношение благоприятни условия: чрѣзъ екскурзии въ планинитѣ ние се поставяме въ една по-чиста духовна атмосфера. чиста отъ по-низкитѣ духовни влияния. И тамъ душата чувствува повдигане, освободена отъ всичко дребнаво. Тамъ душата може да издигне по-високо своята мисълъ.

Какъ при едно разумно живѣене всички енергии, съ които е проникната природата, могатъ да станатъ факторъ за нашия растежъ, за нашето повдигане!

И тукъ пакъ всичко може да се постави на опитна почва, може да се провѣри чрѣзъ опитъ.

МУЗИКАТА.

„Музиката сега е едва въ началото си; тя е още въ прѣдговора си“.

Джновъ.

Музиката не трѣбва да се разглежда като развлечение, а кѣто срѣдство за събуждане висшитѣ заложби на човѣшката душа.

Знаемъ, че звукътъ съответствува на вълни съ опрѣдѣленъ брой трептения въ секундата. Но има по-бързи музикални вибрации, които нашето ухо не долавя. Но това не значи, че тѣ не съществуватъ, Нашето ухо не може да ги възприеме, защото нѣма апаратъ, нагоденъ за това. Истинската земна музика е интуитивно долавяне на „хармонията на сферитѣ“, която изпълва висшитѣ свѣтове. Докторъ Щайнеръ казва: „Музиката свързва небето съ земята“,

Въ сжщностъ цѣлата природа е проникната отъ музика; Това се изразява външно въ ритѣма: музикалниятъ ритѣмъ прониква цѣлата природа; всичко въ природата е ритмично.

Понеже музиката и душата иматъ едно и сжщо отечество, затова музиката може да изразява вътрешния езикъ на душата: тя е единъ видъ говоръ на душата. Понеже иматъ общо отечество, музиката и душата сж сродни. И затова именно възвишената музика събужда възвишеното въ човѣшката душа, раздвижва висшитѣ душевни сили. Защо музиката събужда копнежъ къмъ чистото и прѣкрасното? Защото свързва душата съ свѣта на чистото и прѣкрасното. Колкото една музика е въ по-голѣма хармония съ висшитѣ сили на душата, толкозъ тя може да укаже по-голѣмо влияние върху растежа ѝ. Въ Свободното Валдорфско Училище още отъ първо отдѣление изучаватъ музикаленъ инструментъ.

Има вече музиканти, които работятъ върху по-дълбоката, мистичната музика. Чрѣзъ окултизма може да се постигне задълбочаване въ музиката, издигането ѝ до онази висота, при която да буди висшитѣ сили на душата. Работи се вече въ това направление.

Музиката е единъ миръ на хармония. Всѣко свързване на съзнанието съ единъ миръ на хармония внася хармония и въ самата душа и тѣло. Отъ тамъ можемъ да си обяснимъ, че музиката може да дѣйствува даже върху здравословното състояние на тѣлото.

ИЗБОРЪТЪ НА ТВОРЧЕСТВОТО. ОСНОВЕНЪ ЗАКОНЪ НА ДУХОВНИЯ РАСТЕЖЪ.

„Човѣшкото въ човѣка — това е опаковката, а божественото — това е сжщността на човѣшкото естество“.

„Вие имате сили, скрити богатства въ себе си. Човѣшката душа още не се е напълно проявила. У човѣка има сили, които чакатъ най-благоприятни условия за развиване. Ако вие се освободите и влезете въ свободата на божественния животъ, ще научите всичко“.

„Вънъ отъ Бога нѣма свобода“.

„Когато човѣкъ се обърне нагоре къмъ божествения свѣтъ, то почва да тече божествениятъ нектаръ на живота въ него“.

„Въртата е една връзка, за да протече онази божествена сила въ душата ти“.

„Ако турите въртата въ васъ, и разумътъ ще се усили, и вие ще придобиете онази мощна сила“.

„Азъ не съмъ за онази върта: лековѣрие. Азъ съмъ за искреността. Азъ съмъ за онази абсолютна истина. Тръбва да има въ насъ една вжтрѣшна готовностъ. Онзи благороденъ импулсъ, който се роди въ душата, всѣки единъ отъ насъ тръбва да го изпълни. Божията дума да не правимъ на двѣ.“

Джновъ.

Силитѣ на човѣшката душа чакатъ своето пробуждане. Да се изучатъ тѣзи сили, значи да се изучи истинската човѣшка природа.

Всички велики мждреци, философи и поети сж говорили за висшето, което живѣе въ човѣка и което може да бжде събудено. Това е основната идея на множество дълбоки литературни произведения, напр. „Синята птица“ отъ Метерлинкъ, романътъ „Хенрихъ фонъ Офтердингенъ“ отъ Новалисъ, „Строителъ Солнесъ“ отъ Ибсенъ, „Когато ний мъртвитѣ се пробудимъ“ отъ сжщия, „Фаустъ и пр. Героитѣ на драмата „Синята птица“ сж двѣ дѣца, които тръгватъ да търсятъ „синята птица“. Минаватъ презъ много мѣста, излагатъ се на множество приключения и изпитания, но най-сетне се връщатъ безъ резултатъ. Обаче на завръщане какво да видятъ у дома си? Птицата, която била въ клетка въ тѣхната стая, била търсената синя птица, а тѣ не сж знаели това! Зарадвами, тѣ изваждатъ синята птица отъ клет-

ката, но слѣдъ малко врѣме тя отлетява отъ рждѣтъ имъ. „Синята птица“ — това е божественото, което работи въ човѣка. Бъ неговата проява е смисъла на човѣшкия животъ. Въ началото на човѣшкото пробуждане има моменти на проблѣсъкъ на свърхсъзнанието, които озаряватъ обикновеното съзнание, додѣто най-после то стане постоянно състояние на човѣка.

Има закони, които въ разни форми сж въ сила за разнитѣ области на живота. Въ миналата книжка разгледахме опититѣ съ разни музикални инструменти: пияно, цигулка и пр. и видѣхме, че една струна се раздвижва, когато върху нея блѣска въли, съ които тя е въ хармония. Инакъ остава безчувствена, макаръ и вълиитѣ да блѣска въ върху нея. Видѣхме, че това важи и за Кортиевиятъ органъ въ човѣшкото ухо, за безжичния телеграфъ и телефонъ и пр.

Сжцо така божественитѣ животъ се излива къмъ всички сжщества. Обаче всѣки единъ отъ тѣхъ приема до толкозъ, до колкото е въ хармония съ него, т. е. до колкото притежава качества, които сж въ хармония съ този божественъ животъ. Чрѣзъ свързване съ Бога човѣкъ добива своята свобода. Понеже свобода значи проявяване на истинското, естество, а истинското човѣшко естество е божествено.

При всѣко истинско творчество човѣкъ е въ контактъ съ божествения животъ. Ето защо изворѣтъ на всѣки духовенъ подемъ, на всѣки духовенъ растежъ е поставяне въ хармония съ божествения животъ, въ хармония съ Бога. Нужно е развитието на тѣзи качества, които поставятъ все повече и повече въ хармония съ божествения животъ. Така ние влизаме въ контактъ съ силитѣ, които лежатъ въ основитѣ на битието, и послѣднитѣ се вливатъ въ насъ.

Нека вземемъ единъ примѣръ: художественото творчество. Казаното по-горе се отнася и за художественото творчество.

Мнозина, които боравятъ съ искуството, не подозиратъ това. Напр. има „художници“, „поети“, които живѣятъ обикновенъ животъ, съ обикновенитѣ си мисли и желаня и искатъ да творятъ! Да, тѣ творятъ, но какви произведения! Може би тѣхнитѣ произведения ще се харесатъ на жадната за сензации публика, но ще иматъ ли тѣ по-голѣма стойностъ, ще бждатъ ли завещани на бждащитѣ вѣкове като откровение отъ единъ повисшъ свѣтъ, каго разкриване на висши истини? Колко отъ днешнитѣ художественни произведения, било въ областъта на музиката, било въ областъта на живописъта, скулптурата, поезията ще бждатъ завѣщани на бждащитѣ вѣкове?

Г-нъ Джновъ казва: „Художникътъ, поетътъ трѣбва да иматъ божествената любовъ!“ Само така тѣ ще могатъ да творятъ! Любовъта къмъ Бога включва любовъта къмъ всички сжщества. Художникътъ, поетътъ, музикантъ на висшето творчество иматъ този основенъ импулсъ въ душата си. Да си спомнимъ примѣра съ пияното: тогасъ художникътъ става онази струна, която трепти въ хармония съ божествения животъ (вж. прѣдидущата книжка, стр. 45 — 48)

Съвсемъ абсурдно е да се очаква цѣнно художествено произведение отъ онзи, който не води чистъ вжтрѣшенъ животъ, който е робъ на низки страсти. Поетътъ трѣбва да е въ контактъ съ Бога. Той трѣбва да долавя божественото въ душата си, за да вижда божественото присѣствие тамъ, дѣто другитѣ не могатъ да го доловятъ. Тогасъ той ще бжде пророкъ, който ще напише нови скрижали. Тогасъ той може да посочи пжтъ къмъ върха на планината! Иначе неговитѣ стихове или пѣсни може би ще бждатъ външно прѣкрасни, но нѣма да иматъ силата да завладѣватъ душата.

Казаното за художественото творчество се отнася и до всички други видове творчество. Винаги връзката съ Бога носи подемъ, радостъ, свѣтлина, разширение на душата. Г-нъ Джновъ привежда слѣдния примѣръ: ако нѣкой неразположенъ направи добро, веднага се прѣмахва неразположението му и става радостенъ. А това е, защото Богъ се проявява чрѣзъ него. И Той донася радостъ, подемъ, сила. Тази радостъ, този подемъ, който ти изпитвашъ въ този случай, сж отъ неземнъ произходъ.

Окултизмътъ може да каже много върху окултното значение на молитвата и съзерцанието при растежа на човѣшката душа.

Връзката съ Бога е единичкия изворъ на духовния растежъ. Не само творчеството, но и всичко друго велико, благородно, чисто, което може да прояви душата, до толкосъ ги проявява, до колкото е свързана съ Бога. Божествениятъ животъ разцвѣт-ва душата, влива своя животъ въ нея!

Днешната наука не знае истинскитѣ методи за разцвѣтяване на висшитѣ сили на душата! Тя не знае истинскитѣ методи за усвършенствуване на всички нейни заложи.

ЛЮБОВЪТА КАТО ОСНОВА НА ЖИВОТА. ТЯ ИЗ- КЛЮЧВА ВСЪКО НАСИЛИЕ.

„Първото нѣщо за онѣзи, които трѣгватъ за божествения пжтъ, е да приложатъ великия законъ на Любовта“.

„Само Любовта може да ни направи силни. Страхливитѣ хора сж хора безъ любовъ. Глупавитѣ хора сж хора безъ любовъ. Жестокитѣ хора сж хора безъ любовъ. Престжливитѣ хора сж хора безъ любовъ.“

„Ако срещнете единъ човѣкъ, и той може да почувствува вашата любовъ, че вие го обичате, вие ще можете да го преобразите. Това е вашата сила. Правете опити. Това е наука.“

„Въ свѣрѣмения свѣтъ любовта може да се прояви само чрѣзъ добродѣтелята. Иначе тя е недосегаема.“

„Богъ е една разумна любовъ, въ която нѣма нито промѣна, нито измѣна“.

„Любовта — това е обрѣщане на една разумна душа къмъ Бога.“

„Никому не е позволено да убива! Въ кодекса който ние четемъ, не се позволява убийството. Въ живота се позволява убийство, но въ божествената книга не се позволява. който убие, ще го убиятъ. Кой, каквото вършилъ, непременно ще му се върне“.

„Убий — това е човъшкото. Не убий — това е божественото. Нищо повече“.

Джновъ.

Нуждно е да се знаятъ законитѣ, по които се развива човѣчеството. Тогасъ ще работимъ съзнателно, а не чрѣзъ напипване Тѣзи закони щѣха да бждатъ механични, материални, ако наистина материалното бѣше основа на битието. Но понеже основата на битието е духовна, то и основнитѣ закони, по които се развива човѣчеството, сж духовни.

Когато великитѣ Учители сж изявявали нѣкои високи истини, тѣ сж изхождали отъ знанието на законитѣ, по които се развива човѣчеството и които лежатъ въ основитѣ на битието.

Хармонията между клеткитѣ намира изразъ въ здравето. Хармонията между тоноветѣ представлява определено отношение на тѣхнитѣ вибрации и причинява приятно чувство. Хармонията между боитѣ — сжщо. А хармонията между души тѣ се изразява чрѣзъ любовта. Тя е най-висшъ изразъ на хармонията между души тѣ.

Отъ друга страна, онзи, който живѣе съ Любовта, е въ най-пълна хармония съ великитѣ закони на живата природа. Любовта е връзка съ Бога.

Всички постѣпки или чувства или мисли, които сж въ противоречие съ любовта, пречатъ на изливането на божествения животъ въ душата и пораждатъ излишни страдания.

Този законъ е приложимъ за всички области на живота и може да се провѣри на всѣкъде.

кутиратъ нѣкого и мислятъ, че сж се отървали отъ него. Но окултната истина е съвсѣмъ друга. Спомни си за сѣнката на Банко! Авторътъ на „Макбетъ“ е знаелъ нѣкои окултни истини. Едно лице, което е наистина съ прѣстѣпни наклонности, когато напусне физичното си тѣло, си остава сжщия и може да направи много повече пакости, отколкото въ физичното си тѣло. Но независимо отъ това, смъртното наказание е въ пълна дисхармония съ извѣстни Божествени закони.

Да живѣешъ въ пълна дисхармония съ великитѣ закони, които лежатъ въ основитѣ на битието и да искатъ добри плодове, това е все едно да сѣешъ бурени и да чакашъ цвѣтя!

Тукъ важатъ слѣднитѣ два закона: 1) Насилието ражда насилие. Нали разумниятъ животъ се състои въ хармония съ великитѣ божествени закони, които лежатъ въ основитѣ на битието? А насилието е въ противорѣчие съ тѣхъ. Този законъ, както и всички окултни закони, може да се провѣри чрѣзъ опитъ и наблюдение. Нима не е достатъченъ цѣлия досегащентѣ опитъ на човѣчеството? Нека погледнемъ на всичкитѣ досегашни методи на насилие, чрѣзъ които сж искали да въдворятъ „редъ“ на земята. Тѣ винаги сж раждали дисхармония и по-голъми насилия.

2) Насилието довежда до израждане, упадъкъ тѣзи, които си служатъ съ него. И това е естествено. При насилието човѣкъ се поставя въ дисхармония съ божествения животъ и тогава не може да го получи въ себе си. Отъ тамъ израждането. И всичко това може да се провѣри. Ще дамъ единъ примѣръ: Какво стана съ Испания, слѣдъ като въдвори инквизицията и избиваше съ хиляди еретици и сектанти? — Тя отъ тогасъ почна да отпада.

Има дълбоки духовни закони, на които е подчинено развитието на народитѣ и обществата! Тѣхното познание е необходимо за да ходимъ въ свѣтлина. Окултизмътъ е необходимъ за изучаване на по-дълбокитѣ закони за повдигането и израждането на раситѣ. Само когато знаемъ тѣзи закони, тогасъ ще знаемъ окултната страна на историята.

Това важи както за обществения, така и за индивидуалния животъ.

Човѣшкото съзнание идеа вече до една по-висша фаза въ своето развитие: то вече надрасва всички стари методи и вече съзрява за прилагането на новия методъ, метода на любовта за разрѣшение на всички жинени въпроси.

ВЪЗПИТАНИЕ.

„Нуждно е пзучаване методитѣ на природата, за да изработимъ правилни мешоди на възпитание“.

„Въ какво седи съвременното възпитание. Това е дресировка, а не възпитание. Азъ бихъ желалъ да

видя истинските методи на възпитание. Истинските методи на възпитание започват съ живота, съ любовта“.

„И най-малките деца трябва да знаят по кой начин се пръвърща божествената любов въ милосърдие“.

„Онзи истински методъ на възпитание, който божествената любовъ носи още не е приложенъ“.

Джновъ.

Както всички други области на живота, така и възпитанието тръбва да се нареди въ хармония съ великите закони, които лежатъ въ основитѣ на природата. И тукъ, както и въ другитѣ области могатъ да се приложатъ окултнитѣ истини и опитно да се провѣрятъ.

Правилно възпитание е онова, което събужда висшето у детето. А за да стане това, то тръбва да е въ хармония съ детската природа. Но да се нареди възпитанието въ хармония съ нея, тръбва да се излиза да се излиза отъ по-дълбоко знание. Само окултизмътъ може да дойде до по-дълбоко познание на детската природа и на законитѣ на нейното развитие.

Принципитѣ на окултната педагогика сж приложени съ успѣхъ въ Свободното Валдорфско училище въ Штутгартъ.

Днешното възпитание е на фалшиви основи. За пояснение ще взема само единъ примеръ. Г-нъ Джновъ казва: „Вегетариянството е първата стъпка при възпитанието на децата. Бащата съ детето милватъ агнето въ градината, а на другия денъ то бива заклано. И родителитѣ се чудятъ, защо синъ имъ или дъщеря имъ не живѣятъ добъръ животъ“. Това е само единъ отъ многото примери за стойността на днешното възпитание.

Необходими сж точни познания за периодитѣ на детското развитие и за нуждитѣ на дѣтето въ разнитѣ периоди. Но за да не се отклоня тукъ, пращамъ читателя до спис. „Всемирна Лѣтопись“, (тритѣ минали годишнини и текущата).

(следва.)

Добранъ.

Истинарски игри.

VII.

Отъ всичик изложечи до тукъ факти става явно, че работата се отнася до едно особено явление, при което хората изпадайки въ необикновено психофизиологично състояние излизатъ изъ рамкитѣ на обикновенитѣ прояви на човѣшкия организъмъ. Тѣ се биятъ съ мечове, пробождатъ си месата съ ножове, сѣдатъ на кресла съ седалище отъ остриета и болка не усѣчатъ. Играятъ боси въ жерава съ часове, танцуватъ голи въ

пламъцитѣ, ближатъ нажежено желѣзо, миятъ си лицето съ червени въглени, гълтатъ огенъ и — рани не имъ излизатъ по тѣлото.

За човѣшкия организъмъ има граници на температурна издържливостъ, тая температура при която се извършватъ всички физиологични функции се нарича оптимална. Най-високата температура при която още може да се извършватъ тия функции е 40 до 45°. Повишението или понижението на която води слѣдъ себе си нарушени функции и смъртъ. Таза температурна граница не е абсолютна за всички клѣтки и организми. Особено микро-организмитѣ изтрайватъ на много висока температура. Така напр. чумния бацилъ устоява при 100' — 10 мин.; б. бутуликусъ при 80° — цѣль часъ; б. шанлеи при 100° — 2 часа; а б. месентерикусъ при 130' — 30 мин. Има водорасли, които живеятъ дори въ горещи извори при температура 70 — 80°.

Човѣкъ, обаче, се изгаря при температура 70 — 100°, независимо дали тая топлина е гореща вода, горещъ въздухъ, нагрятъ прѣдметъ или лжичста топлина.

При високитѣ температури смъртъта на тъканитѣ настъпва веднага; при по нискитѣ — слѣдъ извѣстно врѣме нагриване. Отъ температурата се получава съсирване на протоплазмата въ самитѣ клѣтки, отъ друга страна и кръвъта се съсирва и дава още по-лошо състояние съ неминуема смъртъ.

Нѣкога, обаче, човѣкъ се привиква къмъ топлината и може да понася високи температури. Такъвъ е случая съ жителитѣ на селващи вътрѣшнитѣ части на Австралия, кждѣто нѣкога дневната жега достига 67° на слнцѣ. Но обикновения европеецъ не може да понася по-висока температура отъ 40 — 50°

До каква степенъ може човѣшкия организъмъ да изтрае на топлина сж показали изслѣдванията на ангийскитѣ учени Блаидентъ и Шоантрей. Въ една пещъ тѣ сж поставяли здравъ човѣкъ и сж повишавали постепенно температурата. Оказало се, че човѣкъ съ здраво сърце и здрава кожа на тѣлото може да издържи за кратко врѣме до 100°. Надъ тая граница настъпвали опасни за живота послѣдици.

Това сж крайнитѣ граници до които човѣшкия организъмъ може да изтрае. Нистинаритѣ обаче изтрайватъ топлината на червена жаръ която се равнява на нѣколко стотинъ градуса. Но нистинарь не може да бжде всѣки. Това сж само извѣстни личности отъ едно село или околия и то наброй нѣколко само души. Това сж хора съ особено психическо прѣдразположение. Има случаи при които хора които сж считали нистинарскитѣ игри за измама, отпослѣ сами сж ставали нистинари. Напримѣръ нѣкой си учителъ, който считалъ играчитѣ за шарлатани и него го „прихванало“ и станалъ нистинарь. Отъ друга страна самитѣ нистинари заявяватъ че това не е „отъ тѣхъ“.

При това мнозина отъ тѣхъ непомнятъ това, което сж приказвали и вършили. Всичко това ясно показва, че тука обикновения, съзнателния животъ на индивида прѣстава и се проявява едно друго съзнание по различно отъ обикновеното. Прѣдвидъ

слабата интелектуална подготовка на нистинаритѣ и тѣмъ подобни, може да се заключи, че тукъ има проява на подсъзнателенъ животъ.

За да се изясни донѣкждѣ това състояние на съзнанието и това странно проявление на тѣлото имъ по отношение на огъня, трѣбв да се изтъкнатъ нѣколко основни положения при нистинарството. Едно съществено положение което тукъ намираме това е повишеното настроение на тѣлпата при чувствуването на тия празници. Дългото подготвяне малко прѣди празника създаватъ условия на възприемчивитѣ души за едно повишено настроение, което се поддържа у всички: и нистинари и зрители. Това се усилва още повече отъ очакването на нистинарскитѣ игри.

Околната атмосфера също допринася за създаване условия. Прѣдставете си селски мегданъ, блиско до черквата, срѣдъ селото, на който наклали буенъ огънь. Нощъ. Играе се хоро. свирятъ гайди, блѣскаатъ тѣпани. Религиозната подкладка на тоя празникъ още повече усилва ефекта. Всичко това не е безъ значение за момента.

Почти всички шамани, магиосници, дервиши, и нистинари поставятъ като главенъ елементъ на своитѣ мистерии музиката и тѣпана. Мелодията, която се свири е особена, типична, „нистинарска свирня“ съ бързъ, кжсъ, хороводенъ ритъмъ, отъ типа на ржченицата. Ролята, обаче, на „свещения тѣпанъ“ е най-голѣма. Тѣ го употребяватъ само за случая и го държатъ окаченъ въ параклиса на главния нистинарь. Интересното е, че когато нѣкой нистинарь го „прихваща“ то тѣпанара се приближава по-силно „да думка“ до него. Като че това бързо „думкане“ спомага за настроението на нистинара. Аналогични явления намираме у шаманитѣ въ Сибирь, и у Китацитѣ дѣто гърмятъ и викатъ, крѣскаатъ, свирятъ съ дълги свирки. Всичкия този шумъ повдига и поддържа настроението на играчитѣ въ изпълнение на тѣхнитѣ мистерии.

Въ дадения случай ще трѣбва да се има прѣдвидъ ролята и силата на музиката.*) Факта, че прѣзъ музиката може да се лѣкуватъ болни, че чрѣзъ нея се рушатъ Ерихонскитѣ стени, чрѣзъ нея се възпитаватъ дѣцата, чрѣзъ нея човѣкъ може да изпита настроения и вдѣхновения, каквито нишо друго не може да му даде — такава голѣма роль има музиката. И тази роля не е загубила своята цѣна нито въ религиозния, нито въ обществения животъ на хората. Особено е силно влиянието на флейтата, тоя древенъ инструментъ у всички народи, който въ България прѣтърпялъ една модификация и се обърналъ на гайда. Музиката влияе споредъ уровня на хората. Една гайда за изтънчения еропеецъ може да прѣдставлява ужасна свирка, но за нашия селянинъ това е музика, която носи вдѣхновение. Особено когато е придружена съ тѣпана.

*)Вижъ „Влиянието на музиката“ I год. кн 6, 7, и 8 отъ. списание „Житно Зърно“.

Грамадната сила на музиката както въ психическо така и въ физиологическо отношение вече е фактъ. Но въ какво собствено се състои нейната сила? Извѣстно е че музиката — това сж хармонични трептения на въздуха, това е специфична вибрациона енергия, която може да се прѣдава и трансформира. Нейнитѣ вибрации носятъ нейната сила. Въ музиката е известенъ термина резонансъ. т. е. възбуждане въ съответни трептения всички ония тѣла, които сж нагодени прѣдварително да трептятъ въ съответния тонъ. Независимо отъ това дали тона Ла би билъ изпѣтъ отъ човѣкъ, дали мъжъ или жена, дали ще го изсвири цигулка, флейта или китара, то пияното ще го повтори, ще го резонира въ всичкитѣ си гами, защото съответнитѣ му струни дохождатъ въ възбуждение, въ трептения отъ първично изпълнения тонъ Ла.

Аналогиченъ случай имаме и при нистинаритѣ. Специалната нистинарска пѣсенъ, имаща свой типиченъ ритъмъ, оказва своето резониращо, тъй да се каже, влияние върху прѣдварително религиозно настроенитѣ по случая нистинари, повдигатъ леко тѣхнитѣ психически вибрации, което пъкъ се отразява върху физиологичното състояние на тѣлото, като повишаватъ общо вибрациитѣ на тѣлото.

Свървѣмента физика установява, че всички тѣла се намиратъ въ непрѣкъснати вибрации отличаващи се по бързината и дължината на вълнитѣ си, както и голѣмината на амплитудитѣ (височината на вълнитѣ) — Подобно вибрационно влияние оквзва музиката върху организма на лесно настройващи се лица и лесно промѣня тѣхната обща, обикновенна вибрационна система на тѣлото.

Къмъ тоя фактъ трѣбва да се прибави втория елементъ: танца и игритѣ както на нистинаритѣ тъй и на околнитѣ.

При весела, игрива, хороводна пѣсенъ, хората като че ги обхваща нѣкаква страна психоза и всички почватъ да играятъ. Тая психоза се наблюдава не само по селскитѣ мегдани, но и въ европейскитѣ салони.

Танцитѣ сж изразъ на вжтрѣшнитѣ душевни движения. Тѣ биватъ: игриви или весели, свѣщени или религиозни, тържествени или воени, еротични или любовни. Музиката създава настроението. Ритъмътъ на музиката създава играта. А играта това е хармонично движение на човѣшкото тѣло. Това хармонично и правилно движение на тѣлото носи въ себе си особена вибрациона сила.

Използвайки тия сили Д-ръ Рудолфъ Щайнеръ създаде т. н. е в р и т м и я, единъ видъ танць, имащъ за цѣль да докара тѣлото въ хармонични трептения съ мировия ритъмъ. Тая евритмия той дори приложилъ въ медицината.

Извѣсно е че всичко се намира въ непрѣкъснати трептения, и че тия трептения могатъ да се измѣнятъ. Съ тия трептения днесъ обясняватъ законитѣ за разширение на тѣлата отъ топлината, измѣнение на агрегатнитѣ състояние, химичнитѣ реакции, доказанитѣ психофизиологически влияния на музиката, терапевтическата и психофизиологическа роля на цвѣтнитѣ свѣтливи . жчи и пр.

И въ обяснение на ненормалността на истинаритѣ и другитѣ подобни на тѣх шамани, дервиши и пр. тия трептения на материята заемат първенстваща роль. Огъня, жаравата и топлината не сж нищо друго, освенъ вибрации.

Танца на истинаритѣ, тѣхната „истинарска пѣсенъ“, тжпана, хората, и т. н. прѣдставляватъ явления отъ вибрационенъ характеръ. Тѣ създаватъ условия щото нормалнитѣ състояния на тѣлото, неговитѣ трептения се измѣнятъ, по начинъ, щото огъня да не може да дѣйствува на организма. И дѣйствително свидѣтелитѣ казватъ, че тѣлото на истинара се измѣняло, лицето ставало по-тъмно, отначало играчитѣ по блѣднявали, изстивали, послѣ почервявали. Споредъ Славейковъ играча ставалъ „като лудъ, захваща да се клати насамъ-натамъ и да съ полюлява на дѣсно и на лѣво, подскача и играе безъ тактъ“. Отецъ Дионисий ги описва като: „синъ и блѣденъ, отъ устата му пѣна тече, че би си помислилъ човѣкъ че е падналъ отъ нѣкои смъртоносенъ ударъ“. Професоръ Арnaudовъ дава описание на учителя Ненчо Краковъ отъ Малко Търново, който наблюдавалъ единъ истинаръ въ Пергоплово, „като наклали огънь започнало хоро, едно буйно, ситно хоро, „истинарско“, което се играло напрѣдъ назадъ, докато гайдата свирила и тжпантъ биялъ често-често, она грѣкъ — истинара — станалъ правъ, почналъ да трепери. — Щомъ бабата го накадила, босъ изтърчалъ прѣзъ жаравата дебела 10 — 20 см., кръстосалъ я три пжти и послѣ накаралъ гайдата да засвири много бърже и захваналъ да си движи краката много бърже — лицето му почернѣло, всичкитѣ му мускули изпъкнали, цѣлото тѣло треперало конвулсивно; залюлявалъ се и залитвалъ така щото играта на краката не могла да се схване. Отъ врѣме на врѣме го прѣкадявали. Игралъ догдѣ съвсемъ отпадналъ“. Захваналъ играта къмъ 9½ ч. и свършилъ въ 12 ч.

Явно е значението при тия игри на музиката, тжпана и танца. Разбира се, че да се утвърждава ролята тукъ на вибрациитѣ не значи още всичко да се изясни. Тукъ искаме само да посоча насокитѣ на бъдащитѣ изучавания по отношение значението на вибрациитѣ като важенъ елементъ при разяснение на тия явления.

Наредъ съ тия външни фактори сжществуватъ и вжтрѣшни такива, обуславящи най-сжществената частъ отъ тѣзи явления. Това е вжтрешния психиченъ животъ, който оказва голамо влияние върху физиологията на човѣка, както и върху общото състояние на тѣлото, неговитѣ форми и движения.

На първо мѣсто трѣбва да се изтѣкне интимната връзка на огнеигрането съ религията и вѣрата. У всички страни ние намираме единъ основенъ елементъ, който лежи въ основата на тия игри — в ъ р а т а. Не е важно, въ дадения случай, дали вѣрующия вѣрва въ нѣкакви камени богове или статуи, въ нѣкакви свѣтии или икони, въ нѣкакви духове или магии. Вѣрата сама по себе си прѣдставлява едно особно психологично състояние съ голѣма динамическа сила. Довѣрието въ обекта на вѣрата какъвто и да е тѣй, отвлеченъ или конкретенъ, създава въ вѣрующия сила и го докарва въ състояние да извърши онова, което страничните наблюдатели не могатъ да извършатъ.

Вървата има огромна роля въ живота на хората. Обекта на вървата за различнитѣ хора е различенъ но, психологическото състояние остава при всичкитѣ условия едно и сжщо.

Хора бѣзъ върва нѣма. Едни върватъ въ паритѣ. И разгърнете криминалнитѣ дневници, за да видите на какво е способенъ човѣкъ, когато върва въ паритѣ. Азъ познавамъ мнозина, които се самоубиха, защото загубиха своитѣ пари. И познавамъ мнозина които сж били подлагани на нечовѣшки мъжки за да издадатъ свойтѣ скрити богатства. Тѣ изтърпяли болкитѣ, но паритѣ не дали. Мжкитѣ не сж били за тѣхъ тѣй страшни прѣдъ загубата на паритѣ.

Понѣкога вървата за жената става мжжа, и мжжътъ за жената, дѣтето — за майката. Не могатъ се прѣброи страницитѣ на които сж написани дѣлата извършени отъ любовъ.

Трети върватъ въ различни учения. Азъ не зная колко хора сж умрѣли досега, защото сж вървали въ единъ новъ животъ, въ нови идеали. Мнозина отъ тѣхъ не върватъ въ задгробния миръ, нито въ душата, нито въ рая, нито въ ада, но сж умирали съ усмивка, озарени само отъ свята идея.

Мнозина сж умрѣли, за тая идея, мнозина сж изгнили въ тъмницитѣ, мнозина сж били бити и мжчени заради една идея, подарена на бждацето. Ако тѣ не върваха въ своя идеалъ ни единъ не би умрѣлъ.

Но най-силни примѣри за силата на вървата има въ религиознитѣ хора. Да оставимъ на страна библейскитѣ символи за Аврамовата жертва на планината, за Моисеевото минаване прѣзъ Червеното море и другитѣ му чудеса; Хората мислятъ за тѣхъ като за символи, като за приказки.

По врѣмето на Нерона имало е мнозина християни които сж умирали съ пѣсни на уста, други сж били разкъсвани безъ да произнесатъ оплаквания. Чудеса отъ търпѣние сж извършили тогава. Да цитирамъ ли инквизицията, хугенотитѣ и пр. За обикновения човѣкъ това сж мъченици светии, които окриляни отъ своята върва сж извършили оня подвигъ, за който обикновения човѣкъ не е способенъ. Трѣбва човѣкъ да има вървата на първитѣ християни и вървата на Джордано Бруно и други като него, за да се разбере силата, която тия хора сж имали.

Та сега, ако хората могатъ съ силата на своята върва да умиратъ съ усмивка, съ пѣсни, безъ да трѣпне нито единъ мускулъ на лицето имъ, та чудно ли е тогава, че сжщата тая върва не ще вдѣхнови нистинаритѣ въ Южна България, Шаманитѣ отъ Сибиръ, или жрецитѣ отъ Китай да играятъ въ огъня безъ да усѣщатъ болка.

Какво е влиянието на вървата върху организма ние не знаемъ. Онова което можемъ да кажемъе, че когато вярата лѣгне въ основата на едно дѣло това дѣло става чудо, защото излиза изъ рамкитѣ на физическитѣ закони и въроятно се извършва по нѣкои други такива, малко извѣстни още. Мнозина мислятъ, че неизгарянето се дължи на задебелѣлитѣ ходила. Пжтеше-

ственикътъ Гмелинъ, който е наблюдавалъ шаманскитѣ играчи въ огъня и ги виждалъ да ближатъ нагорещено жезло, да си държатъ рждѣтъ въ врѣла вода, намира единствено обяснение на всичко това съ „закоравелитѣ пети.“.. На сждщото мнение е и Монтенско, Шлегелъ и др. Някои мислятъ, че играчитѣ прибягватъ до мазане краката съ разни масла, пасти и химикали напр. сѣра, арабска гума, оцетъ, асбесъ. и др. Прѣвъ 1912 г. проф. Арнаудовъ бѣше на сждщото мнѣние, но прѣвъ 1924 г. пише:

„Но всички тѣзи манипулации помагатъ въ сждность малко и могатъ да дѣйствуватъ повече, като стимуланти за самовнушението, тази истинска прѣдпоставка за огнеупорството.“ И на друго мѣсто намира, че на лице сж процеси отъ „психично естество“. И по-надолу прибавя: „Анестезията е реаленъ фактъ. Тя не е симулация; тя е нѣщо сериозно и многото прѣходи, като захванемъ отъ пълно безчувствие при каталепсии и свършимъ съ слабитѣ степени при халюцинации доказватъ само различното функционално разстройство въ мозъчнитѣ центрове.“ Съ една дума професоръ Арнаудовъ счита обяснението на този процесъ за изчерпано като го обявява за „сомнабулна екстаза“, „себехипнотизация“, нѣкакво „функционално разстройство въ мозъчнитѣ центрове“. И изобщо като се обявява „на пукъ“ на всички, като се започне съ „спиритиститѣ“, които говорятъ за магнетиченъ флуидъ или за други тайнствени агенти на чудесното огнено изпитание, „на пукъ“ и на „псевдореалиститѣ“, които отричатъ всичко психично, за да държатъ отговорна само загрубѣлата кожа, рѣшително се обявява за ролята тукъ на „прѣобразеното вжтрѣшно азъ“. Но анализирано обяснението на проф. Арнаудовъ се оказва, че то не е още никакво обяснение, защото още никой ученъ не знае сждността на сомнабулизма, нито обяснението на хипнотизма, медиумизма въ онзи смисълъ, че да ни се разясни въ достатъчна степенъ неизгарянето на тия индивиди. Вѣрно е, че днесъ се практикува даже отъ лѣкари хипнотизма, като анестезираще, обезболяваще срѣдство. но какво собствено става, че кожата не изгаря? Ако нервитѣ подъ влияние на извѣстни хипнотични положения или врѣмени „функционални мозъчни разстройства“, се отказватъ да провждатъ болката и се получава тая анестезия, то все пакъ това никакъ не прѣчи кожата да изгори и безъ да се чувствува болка. А работата е тамъ, че нистинара нито чувствува болка, нито се изгаря. Фактъ е, че нистинаритѣ, както и всички огнеиграчи въ свѣта, играятъ своитѣ тайнствени танци, само когато испаднатъ въ особено състояние на екстазъ, на вдѣхновение. Ако тоя екстазъ внезапно ги напусне тѣ могатъ силно да пострадатъ. Вдѣхновението изобщо прѣобразява обикновения, всѣкидневния човѣкъ. И най-добритѣ пѣвци не пѣятъ всѣкога съ вдѣхновение, и най-добритѣ музиканти не свирятъ винаги еднакво божествено, и най-добритѣ поети не сж написали своитѣ стихове съ еднакво вдѣхновение. И фактъ е, че често самитѣ творци на вдѣхновениѣ произведения се удивляватъ на своята гениалность.

Прѣди нѣколко години французкото списание „La revue“ направило анкета между прочутитѣ хора, да се искажатъ самитѣ тѣ за себе си. Ето каква характеристика е далъ Полъ Бурже, единъ отъ най-голѣмитѣ французки писатели: „Азъ нищо не помня, казва той, отъ врѣмето да чета и пиша, но помня, когато на 5 години четѣхъ Шекспира и Валтеръ Скотъ. Но въ училището азъ съ нищо не се отличавахъ отъ другитѣ дѣца, напротивъ, на изпитъ и особено на писменъ изпитъ на зададена тема, азъ бѣхъ по-долѣ отъ другитѣ. Дори и сега на зададена тема (рѣчь, статия) азъ се чувствувамъ слабъ и мжно пиша. Като размишлявамъ върху психологията на писателитѣ, азъ намирамъ, че този мой недостатъкъ е, защото съчинявамъ полусъзнателно. И азъ трѣбва да насиля себе си за да мога да се убедя, че нѣкоя печатана вече книга е наистина мое съчинение. Азъ отдавамъ на това обстоятелство извѣстно значение и виждамъ въ него едно доказателство, че „безсъзнателното“ се явява като най-силната плодотворна часть на нашето същество“.

Така говорягъ и поетитѣ и музикантитѣ за вдъхновенитѣ моменти на своето творчество. Въ такъвъ моментъ човѣкъ се издига надъ себе си, почва да мисли съ единъ по-висшъ умъ, въ сравнение съ своя всѣкидневенъ посрѣдственъ разсѣдѣкъ.

Това значение на екстаза и вдъхновението има отношение и къмъ огнеиграчитѣ, но вече въ една много по-силна форма благодарение на религиозната подкладка, силната възприимчивостъ, голѣмата вѣра и околната тържествена обстановка. Ученитѣ днесъ признаватъ силата на вдъхновението, но никой още не е посмѣлъ да даде обяснение на тоя екстазъ. Вдъхновението, това е особена психофизиологична сила. Тя се ражда за моментъ. Идва и си отива. Особено голѣма сила има религиозния екстазъ, защото тукъ се комбиниратъ екстаза съ вѣрата. Отъ окултна гледна точка, екстаза или вдъхновението прѣдставлява едно хармонично вибриране на човѣшката душа, умъ и чувства съ най-нежнитѣ и възвишенъ вибрации въ природата. Но въ същата гая природа има и тъмни, черни вибрации, които, намѣрили приемъ у нѣкого, дѣйствуватъ пакъ като екстазъ у него, но проявитѣ на които носятъ отрицателенъ характеръ. Има единъ голѣмъ процентъ отъ убийци и прѣстѣпници, които не помнятъ какъ сж извършили прѣстѣплението си.

За хармонизиране съ висшитѣ или нисши вибрации въ природата спомагатъ цѣла редица отъ обстоятелства, каквито сж наследственостъ, душевни прѣдразположения, психическа неуравновесеностъ, околни условия: слухови, зрителни, вкусови и други възприятия. Въпроса за нистинерскитѣ игри и други подобни огнени мистерии се подчиняватъ на нови психофизиологични закони, на които се подчинява и материята. Тукъ има явенъ изразъ на интимната връзка между психичното състояние на човѣка и тѣлото, между външнитѣ условия и вътрѣшното психофизиологично състояние и най-послѣ между външнитѣ условия и новото състояние на материята на тѣлото. Връзката между

всичкитѣ тия състояния и условия се намира въ вибрациитѣ и трансформацията на различнитѣ видове енергия. Възможно е тукъ да имаме проява на особенъ родъ електрически полета въ форма на йонна еманация, която да неутрализира йонното или електронно състояние на огъня, вслѣдствие на което неговото нормално физическо състояние се измѣня.

Въпроса не е изученъ окончателно. Прѣдстои тепърва тия явления да бждатъ проучени. Азъ не повдигнахъ въпроса за нистинарскитѣ игри като нѣкакъвъ страненъ о б и ч а й, нито се спирамъ върху неговия произходъ, нито критикувамъ неговата езическа или християнска сжщностъ, а го повдигамъ, защото въпроса за играчитѣ въ огънъ безъ изгаряне крие въ себе си една сжщностъ много цѣнна за ново изучаване на психофизиологията и биологията. Природата още крие своитѣ тайни, тя ги повѣррява на онзи само, който не ще злоупотреби съ нейнитѣ сили. Материята е изучена доста. Сега вече ще трѣбва да се обърне сериозно внимание и на психологията. А пжтя къмъ новата психология води прѣзъ психофизиологията и нейнитѣ закони за трансформацията на енергиитѣ и вибрациитѣ. И тогава ще се разгадаятъ много загадки въ душевния животъ на човѣка, ще се посочатъ нови пжтища за развитието на хората и ще се създадатъ нови условия. Тогава чакъ музиката ще бжде оцѣнена като носителка на възвишени чувства, свѣтлината като носителка на възвишени мисли и вѣрата като основа на нова психология.

Край.

Б. Б.

Днешната епоха и Д-ръ Щайнеръ

Окултното движение днесъ не е нѣщо случайно, а е въ свръзка съ новата фаза, въ която влиза човѣшкото съзнание и човѣшката култура. Окултизмътъ е подготовка за тази нова култура. Днесъ окултното движение се проявява въ цѣлия свѣтъ!

Хиляди работници въ цѣлия свѣтъ работятъ за великото, което иде! Такъвъ единъ работникъ въ Германия и изобшо въ Западна Европа е Д-ръ Рудолфъ Щайнеръ, който замина отвѣдъ на 30 мартъ, т. г. Нека кажемъ нѣколко думи за дѣйността му въ свръзка съ днешната епоха. Той боравеше въ всички почти области на живота; както съ науката и философията, така и съ практическитѣ въпроси на самия животъ отъ едно по-висше гледище — гледището на по-дълбокото познание на нѣщата.

Днешнитѣ науки сж безсилни, казва той, да обяснятъ проблемитѣ въ своитѣ области безъ едно по-дълбоко познание на битието: съ изучаването само на материалнитѣ факти не може да се хвърли свѣтлина върху научнитѣ проблеми. Той е държалъ редъ курсове по астрономия, медицина, педагогика, естествознание, философия и пр. отъ окултно гледище. Отъ него има

капитални съчинения по педагогика, духовни основи на естествознанието, философия и пр. И той нагледно въ множество съчинения и курсове се опита да покаже, каква ярка свѣтлина хвърля окултизмътъ върху научнитѣ проблеми. Напр. изучаватъ едно растение: външната му направа, външното му микроскопско устройство, растежъ, хранене, размножение, влияние на свѣтлина, топлина и пр., и мислятъ, че познаватъ растението! Че това растение, което ти изслѣдвашъ, не е цѣлото растение! То има и по-дълбоко естество, което се изучава отъ окултизма*) Сжщо и минерала, животното, човѣка и пр. Така е и съ всички други науки.

Сега въ Германия, подъ импулса даденъ отъ Д-ръ Щайнеръ, се разработватъ разни науки отъ окултно гледище: езикознание, астрономия, биология, физика, химия, медицина, педагогика и пр. Така Д-рд Щайнеръ работи за вносане на новъ животъ въ научното изслѣждане, което ще причини небивалъ подеъмъ въ тѣзи науки и ще имъ отвори неподозирани хоризонти. Материализмътъ днесъ убива живота: той води къмъ израждане на нервната система. Има окултна връзка между материализма и израждането на нервната система. Духовнитѣ импулси даватъ животъ, будятъ животворни енергии въ цѣлия човѣшки организъмъ, включително и физичното тѣло съ нервната му система.

Прѣдстои ни единъ не бивалъ духовенъ подеъмъ, казва Д-ръ Щайнеръ; днесъ имаме мжкитѣ на раждането на една нова култура. Духовния подеъмъ е въ двѣ направления, казва той:

1) Отъ една страна все повече и повече се развиватъ дремящитѣ душевни сили. Това ще позволи все по-голѣмъ контактъ съ духовния миръ. Еволюцията нѣма граници. Да мислимъ, че съзнанието ще остане за винаги като днешното, да мислимъ, че днешното човѣшко съзнание е най-висшата степенъ на развитие, това значи да противоречимъ на принципа на развитието.

Предстои едно съзнателно свързване съ духовния миръ. Влизаме въ една епоха, въ която постепенно започватъ дѣйността си извѣстни органи въ човѣка: органитѣ за възприемане на духовния миръ. Човѣкъ става все по-чувствителенъ и по-възприимчивъ къмъ висшитѣ вибрации. Затова настѣпва епоха нъ висшъ спиритуализъмъ. И въ миналото е имало духовно разбиране на нѣщата, но това, което прѣдстои сега, ще бжде въ по-голѣмъ размѣръ, понеже самосъзнанието и умътъ днесъ сж притурени като плодъ отъ живота, ограниченъ въ материалния свѣтъ.

2) Събуждатъ се по-дълбокитѣ сили на душата. Животътъ на новия човѣкъ ще бжде животъ на самоотричане и жѣртва.

Пролѣтътъ се познава, че приближава, когато поникнатъ първитѣ пролѣтни цвѣтя. Д-ръ Щайнеръ нарича Толстоя едно отъ раннитѣ пролѣтни цвѣтя! Той казва: „Напр. книгата му „За живота“ съдържа много повече мждрость, отколкото множество томове други книги, които пълнятъ нѣкои европейски библио-

*) Вижъ „Изслѣданията на Райхенбаха“ въ сп. „Всемирна Лѣтопись“, год. II, кн. 5.

теки. Докторъ Щайнеръ намира симптоматична и книгата „Взаимнопомощта като факторъ на еволюцията“ отъ Кропоткинъ; той казва, че тя е симптомъ, който показва, какъ въ човѣчеството все повече и повече се ражда едно ново, по-висше съзнание: любовта като едничка основа на живота.

Д-ръ Щайнеръ казва: Споредъ единъ окултенъ законъ, момента на най-голѣмото самосъзнание на човѣка е моментъ на самоопредѣляне; а пъкъ подъ самоопредѣляне се разбира намиране себе си; а подъ намиране себе си се разбира проява на любовта. Ако не стане това, почва процесъ на обезличаване; външниятъ механизъмъ почва да управлява човѣка.

Голѣмия салонъ на окултния университетъ „Гьотеанумъ“ бѣше украсенъ съ голѣмата група „Христосъ“ висока 9 метра. Тя изразява идеитѣ на Д-ръ Щайнеръ. Какво е прѣдставено въ групата? Христосъ е съ лѣва ръка прострѣна напредъ, като че ли прѣска любовъ наоколо си. Въ подножието му се намиратъ двѣ фигури: Ариманъ и Луциферъ. Тѣхнитѣ лица сж измжчени: тѣ сж победени отъ силата на любовта, която прѣска Христосъ. Ариманъ и Луциферъ олицетворяватъ двѣ сили, двѣ опасни крайности въ човѣшкото развитие: 1) материализма и 2) отчуждаването отъ физичния свѣтъ, бѣгането отъ земното, отъ материалното. Тѣзи двѣ сили сж победени отъ Христа, отъ Любовта. Луциферъ освѣтъ второто символизира и гордостта*). Съ любовта, която носи Христосъ, се отстраняватъ тѣзи двѣ тенденции: човѣкъ не се отчуждава отъ материалното, но го одухотворява.

По поводъ на редъ политически конференции въ Генуа, Вашингтонъ и пр. за омиротворяване на свѣта, той писа редъ стати въ „Гьотеанумъ“, въ които изтъкна илюзорния плодъ на всички тѣзи конференции. Тѣ се занимаватъ само съ повърхността на нѣщата; разглеждатъ финансови и економически въпроси откъснати отъ цѣлата мирова проблема на днешната епоха. Откъсватъ материалната страна отъ духовната. Въ Вашингтонъ искатъ чрезъ конференцията по разоружението да примирятъ Япония съ Съединенитѣ щати и други сили, искатъ да примирятъ Азия съ Европа и Америка. Напразни усилия! Всички тѣзи конференции ще си останатъ съ своитѣ тържествени откривания, съ блѣскавитѣ си речи, но тѣ ще бждатъ паметникъ на непрактичността на днешния човѣкъ! Той не е реалистъ. Днесъ мислятъ, че реалистъ е този, който се занимава само съ материалната страна на нѣщата. Въ сжщностъ той е непрактиченъ, понеже не вижда скрититѣ по-дълбоки пружини на силитѣ, които управляватъ живота.

Д-ръ Щайнеръ въ разнитѣ области на живота се опита да приложи практически по-дълбокото знание: въ областта на педагогиката, медицината и пр. Западна Европа чрезъ окултното (антропософско) движение на Д-ръ Щайнеръ получи новъ тласкъ въ своето развитие.

*) Вижъ „Всемирна Лѣтопись“. год III. кн 1, стр. 16 — 17.

Ще завърша съ слѣднитѣ негови думи: „Въ бждаще ще живѣе въ сърцата на хората една идея за Христа, която по величие не може да се сравни съ нищо, което до сега човѣчеството е познало. Първиятъ импулсъ, който се роди чрѣзъ Христа въ човѣка, импулсъ, който живѣе и до днесъ — даже и у най-добритѣ прѣдставители — е само подготвление за истинско познание на Христа. Досегашната християнска традиция не е достатѣчна, за да се разбере Христосъ на близкото бждаще. Това, което изхожда отъ новата езотерика (за дълбокото познание на Христа), бавно ще се влива въ сърцата на хората“*).

Пятытъ на живота.

I.

Живота ми бѣше сънь и пжтя ми бѣше тжпа тжга, както на всички обикновени хора, когато бѣхъ между тѣхъ. И азъ помня колко печаленъ е живота тамъ. Тѣ се срѣщатъ и живѣятъ по лицето на земята безъ да се познаватъ, прѣзъ очитѣ имъ гледа само тжга и всѣки вижда чудовище и врагъ въ лицето на другия.

Азъ зная каква голѣма тжга е живота на обикновенитѣ и колко много сж враговетѣ на живота имъ. Страхътъ отъ жажда, гладъ и студъ отива постоянно въ слѣдитѣ имъ и ги заплѣшва съ смъртъ, а всѣки знае какъвъ ужасъ е смъртъта за обикновения, защото живота му е въ нейна власть.

II

Една утрина слънцето ме намѣри въ гората и обсипа пжтя ми пд свѣтлина. Азъ погледнахъ нагорѣ и видехъ синевината въвъ висинитѣ на дълбокото небе и радостъта запѣя въ сърцето ми . . . Въ гората имаше цвѣтя, а въвъ въздуха се носеше плѣсъкъ на гължбови крилѣ, пѣсень на чучулиги.

Азъ минавахъ изъ гората съ радостъта си и тя милваше цвѣтята съ погледа си.

— Като мечта сж красиви лицата имъ, а погледа имъ е чистъ като синевината на небето, — викаше радостъта въ сърцето ми. Тѣ разливаха щедро парфюма си изъ въздуха за мене и азъ познахъ колко много сж богати цвѣтята.

Азъ минавахъ изъ гората съ радостъта си и тя пѣеше въ сърцето ми:

— Какви чудни сж дѣлата на твоята любовъ, какво чудо е пжтя на твоята свѣтлина — — —

*) Вижъ „Духовното ржководство на Човѣка и човѣчеството“ отъ Д-ръ Рудолфъ Щайнеръ.

Притчи.

(Изъ бѣлитѣ полета на Евангелията)

I

Подобно е царството божие на буря, която обрулва изгнилитѣ плодове отъ китнитѣ дървета, за да не би да прогниятъ и здравитѣ, нито пъкъ съ алчна ненаситностъ да смучатъ сокъ, за да усилятъ и разпространяватъ своята гнилото, та да не могатъ и здравитѣ хубаво и на врѣме да узрѣятъ. Истина, Истина, ви казвамъ — ще паднатъ прогнилитѣ, за да узреятъ здравитѣ.

II

Пакъ подобно е царството небесно на маякъ всрѣдъ развълнувано море, що чертае около себе свѣтълъ кръгъ дълбоко въ хоризонта. Който погледъ и платна се обърнатъ къмъ него, ще бждатъ спасени, е пъкъ който го не види или си крие погледа отъ него, ще изчезне беззавѣтно въ тъмнината на развилнѣлата се буря. Истина, Истина, ви казвамъ, че който гърбъ даде на маяка, ще се изгуби въ тъмнината собствената си сѣнка; а който съ надежда загребе съ веслата си къмъ него, ще има винаги неговата свѣтлина. Това ви казвамъ, защото маякътъ свѣти, но едни въ гърба освѣтява и си мислятъ, че е тъмно, а други гледатъ неговитѣ свѣтли лъчи и гребатъ къмъ него за спасение.

Гребете, дерзайте вий настрадали се плувци, защото близо е вече спасителния брѣгъ.

Ив. Тодоровъ.

ВѢСТИ.

Още за прѣврѣщане на свѣтлината въ звукъ и обратнo. Това е една много важна проблема въ окултната наука. Напоследъкъ сж използвани за тая цѣлъ свойствата на минералния елементъ селенъ. Неговата електрическа дѣеспособностъ се променя съобразно силата на свѣтлината на която е изложенъ и на това обстоятелство е съградено едно отъ най забѣлжителнитѣ открития: оптофонътъ (зрителния звукъ) на Д-ръ Фурни Д'Аалбъ. Щомъ селена бжде изложенъ на най незначително освѣтление веднага излъчва електрически токъ, поради което се

употрѣбява като звънецъ — сигналъ за узнаване присѣтствието на крадци. Обаче такъ натѣчерия оптофонъ на слѣпитѣ по сжщия начинъ и да четатъ книги съ обикновенъ печатъ. Селенътъ прѣврѣща всѣка буква въ звукъ, така че слепия чува текста посредствомъ слушалката на единъ извънредно чувствителенъ апаратъ. Д-ръ Д'Аалбъ увѣрява, че откритието му ще ускори значително рѣшението на оѣпроса за далечното гледане и фотографирание.

Посрѣдствомъ стотинъ резонатори пакъ чрѣзъ селена се прѣврѣща звука свѣтлина.

Редакцията на сп. „Житно Зърно“ се счита задължена да иска извинение отъ своитѣ читатели за дългото закъснение на настоящата книжка, което стана не по наша вина.

Умоляватъ се всички неиздължили се абонати на сп. Житно Зърно да изпратятъ по възможностъ въ най-скоро време своитѣ абонаменти, тъй като излизането на списанието е възможно само при редовно издължаване на абонатитѣ.

Излъзе отъ печатъ втория брой на в. „Повече Свѣтлина“, из-

дание на сп. „Жисно Зърно“. Вѣстника за въ бждаще ще дава най-широка информация за проявитѣ на духовния животъ както у насъ, тъй и у другитѣ народи. Освѣнъ това ще бждатъ разгледани въ една най-обективна форма сжщественитѣ въпроси на живота въ една нова свѣтлина и посочени пжтекитѣ къмъ новъ животъ.

Умоляватъ се нашитѣ приятели и читателитѣ на „Ж. Зърно“ да подкрѣпятъ вѣстника.

Вѣстника нѣма да има абонаментъ, а ще се издържа само отъ ржчна продажба.

КНИГОПИСЪ

„Нашитѣ сили — какъ да ги използваме“ отъ Пр. Мълфордъ, прѣвела Елена Консулова-Вазова.

Въ редакцията ни се получи горнята книга, която не можемъ освѣнъ горещо да препоржчаме на всички. — Въ време на духовенъ кризисъ, кога човечеството обезвѣрено, терзано отъ толкова съмнения, търси подкрепа нѣкъждѣ отвънъ, защото то е изгубило върата въ себе си, прѣвода на книгата на бѣлжжития авторъ идва да запълни една въпиюща празнина — да посочи на човѣка, че силата, гаранцията на успѣха, на прѣдъяна въ живота е скрита въ самия него.

Въ първата глава още — „Нѣкои закони на силата и красотата, — авторътъ говори за силата на нашитѣ мисли, чийто поларитетъ дава своя отпечатъкъ върху лицето ни и твърди, че съ нашата мисълъ ние привличаме отъ невидимата материя въ природата сили, които ни помагатъ или вредятъ, спордъ споредъ характера на мислитѣ, които ний излжчваме. — И затова — да начертаемъ

единъ въображемъ образъ за самия себе си, образъ пълненъ съ младостъ, здраве, и сила, въ който да се съсредоточимъ неотстъпно, — съ това ще привличаме къмъ себе си елементи, които винаги ще ни помагатъ въ реализацията на тоя идеаленъ образъ на нашата мисълъ защото — „Всѣка мисълъ е единъ камъкъ за изграждане на нашата бждаща еждаба.“ — По — нататъкъ той ни сочи влиянието, което указва околната срѣда върху насъ и срѣдствата, какъ да се предпазимъ отъ понижающи такива — да знаемъ, кога да бждемъ активни, невъзприемащи чужди влияния, а сами влияющи и кога пасивни, акумулиращи висшигъ трептения на единъ по—напредналъ духъ. — По—нататъкъ той разглежда ролята на самовнушението, сочи като великъ факторъ развитието любовта къмъ природата, самообладанието, говори за двойственния животъ на човѣка въ будно състояние и на сънъ и значението на правилното ползуване отъ послѣдния. Посочва сжщо срѣдства, канъ да се предпазимъ отъ

безсъние и какъ да използваме най-правилно съня за възобнова на енергията, говори за ползата отъ въображението, отъ мечтани, ето—една сила, която твори дѣла, въ едно могъщо и невидимо царство, което, както твърди автора, до сега, малцина сж изслѣдвали. Вѣрата той нарича „сѣме на всѣко чудо и за добро и за зло“, въ зависимост отъ насоката на нашето въображение, нашата мисълъ. Значението на нашето облекло, законътъ на брака — мъжъ и жена като два допълнящи се фактора, тирания или какъ се влдѣемъ единъ другъ, значението на молитвата — това прѣко общение съ първоисточника на живота, на изповѣдта, ролята на пролѣтята и др. — Това сж все въпроси, които авторътъ разглежда въ отдѣлни глави и хвърля нова свѣтлина, сочейки сигуренъ пѣтъ къмъ успѣхъ, възраждане и безсмъртие, упознавайки и усилвайки въ себе чудотворнитѣ сили, които въ хармония съ тѣзи въ природата ще прѣвърнатъ човѣшкия смъртенъ дѣлъ въ безсмъртие, изграждайки го изново и непрѣкъснато отъ все повече и повече усъвършенствуващи елементи.

Получиха се въ редакцията ра „Житно Зърно“, отъ новитѣ издания на „Акация“, — София:

Натурфилософско четиво. № 11. Монистичниятъ натурализъмъ и безсмъртието отъ Ж.М. Гюйо, съ уводна бѣлѣжка за автора отъ Ас. Златаровъ 12 лв.
Четиво Наука и Животъ. № 11. Половитѣ жлези отъ Д-ръ Т. Буркаковъ. Съ 6 фигури 10 лв.

— № 12. Половата проблема отъ

Д-ръ Т. Витановъ. Съ портретъ и биография на автора отъ Ст. Кутинчевъ 10 лв.

Великани на човѣчеството — № 1, Демостенъ отъ Е. Орловъ. Животъ и дейность. Съ портретъ 10 лв.

— Ас. Златаровъ — Трагедията на П. К. Яворовъ. спомени и бѣлѣжки. Съ портретъ на Яворова. Лора. Тодоръ Александровъ. Луксозно издание 20 лева.

Натурфилософско четиво : — № 12. що е Монизъмъ? отъ В. Бьолше, съ уводъ отъ професоръ Д-ръ Ас. Златаровъ. Мористичния възгледъ за свѣта цѣна 10 лв.

Четиво „Великани на човѣчеството“ : — № 2 Цицеронъ животъ и дейность, отъ Е. Орловъ Цѣна 10 лв.

Натурфилософско четиво.

13. Изъ тайнитѣ на морето, отъ Д-ръ Ас. Златаровъ Съ портрета на автора. Цѣна 10 лева.

14. Лимитизъмъ и Монизъмъ, отъ Ат. Ипиевъ. Съ уводъ отъ Д-ръ Ас. Златаровъ :Нови хоризонти. цена 12 лева.

Четиво „Наука и животъ“.

13. Социалниятъ дарвинизъмъ, омъ А. Лория. Съ уводна бележка за автора отъ Ренне Вормсъ. Цена 9 лева.

14. Източницитѣ на песимизма, отъ Ферд. Брюментиеръ. Съ портретъ и уводна бележка за автора. Цена 9 лева.

Книгоизд. „А К А Ц И Я“, ул. Софрони, 123. — София.

15. Спортъ и Хигиена, отъ професоръ Пагелъ и др. съ предговоръ отъ проф. Краузъ. Превела Ж. Ст. Кутинчева. Луксозно издание. Цена 10 лева.

Издание на „Акация“ — София.

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЧЕТВЪРТА КНИЖКА.

- 1). Вел. Вл. — Нашиятъ мирогледъ.
- 2). Бо-Йинъ-Ра. — Индивидуалность и личност — Изъ „Книгата на бѣседитѣ“.
- 3). — Г. Отдѣляне на житото отъ къклицата.
- 4). Г. Ал. — Днешнитѣ стремежи.
- 5). Б. Боевъ — Въ хармония съ законитѣ на живата природа.
- 5) Добранъ — Нистикарскитѣ игри.
- 6). Б. Б. Р. — Щайнеръ. Вести, кигопись.